

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 04/04/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 844

“HIỆN TẠI TRONG ĐÔ THỊ NGÀY NÀO CŨNG LÀ NĂM MỚI”

Hiện tại trong đô thị ngày nào cũng là năm mới, có nghĩa là trong thành phố gần như ngày nào người ta cũng hưởng thụ thâm đêm suốt sáng. Hòa Thượng nói: **“*Bệnh khổ chính là từ ở nơi miệng mà vào. Họ ăn uống hưởng thụ rất lãng phí*”**.

Cách đây khoảng 7 - 8 năm, một lần, một Phật tử chở tôi đi đến một tòa cao ốc rất lớn. Hàng ngày khi đi qua tòa nhà này, tôi tưởng trong đó không có ai, tôi còn cảm thấy thương xót họ vì nghĩ rằng họ xây tòa nhà to như thế mà không có ai ở thì họ sẽ bị lỗ. Hôm đó tôi đi vào bên trong tòa nhà thì tôi giật mình vì thấy thế giới bên trong là một khu trung tâm thương mại sầm uất rất lớn, có rất nhiều nhà hàng ăn uống. Thế hệ trẻ ngày nay rất hoang phí, chỉ lo tận hưởng mà không biết tiền từ đâu mà ra. Họ không biết Cha Mẹ đã phải làm việc vô cùng vất vả, chỉ cần con cái vào những nơi đó một đêm thì đã tiêu mất đi 1/2 hoặc 1/3 tháng lương của Cha Mẹ. Ngay cả những đứa trẻ sống trong gia đình khó khăn cũng đua đòi theo chúng bạn khiến cho Cha Mẹ đã vất vả lại càng vất vả hơn.

Bài này Hòa Thượng đã giảng cách đây hơn 20 năm trước. Ngày nay tình trạng này diễn biến còn phức tạp hơn. Nếu mọi người nghe một câu chuyện mà Thầy Thái Lễ Húc giảng trong đĩa **“*Hạnh phúc trong một ý niệm*”** thì sẽ không hiểu tại sao có những bậc Cha Mẹ lại có thể làm như vậy: Có một cô gái trẻ mới lớn rất ngưỡng mộ và sùng bái một nam diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông đến nỗi nhất định phải đến Hồng Kông để gặp tận mắt anh ấy, đi nghe buổi biểu diễn của anh ấy. Trong nhà không có tiền, cô con gái đã để cho Cha mình bán đi một quả thận của mình để có tiền cho con đi gặp vị minh tinh màn bạc và cầu xin anh ấy lấy con gái ông ấy làm vợ. Chúng ta tưởng đây là chuyện đùa nhưng đây là chuyện có thật! Một người con đến mức độ như vậy thì còn gì để nói nữa không! Từ nhỏ con cái không được dạy chuẩn mực làm người, không được dạy tình nghĩa, nhân nghĩa, đạo nghĩa nên chúng không biết phải đối xử thế nào, chỉ làm theo khởi tâm động niệm, sở thích của bản thân. Cha Mẹ có cần thiết phải chiều con đến mức độ đó không?

Trong bộ đĩa **“*Sống*”** của Thầy Trần Đại Huệ, có cảnh đứa nhỏ đang xem phim, khi cảm thấy tức giận thì nó đập tivi, khi không vừa lòng với bà, không vừa lòng với mẹ thì nó đánh túi bụi cả bà và mẹ. Vậy mà Cha Mẹ vẫn không phản tỉnh, không thấy đó là việc cần phải dừng lại ngay, không thể tiếp diễn.

Thầy Trần nói: “*Khi con cái còn nhỏ, chúng ta đã nuôi dưỡng chúng thành hoàng tử, công chúa. Khi lớn lên chúng chỉ biết lấy mạng Cha Mẹ chứ không biết hiếu hạnh, không biết mỗi niệm tri ân*”.

Nếu các vị vào khu ăn chơi thì sẽ thấy thanh niên ngày nay ăn uống lãng phí thế nào. Chúng chỉ ăn một nửa cái pizza rồi bỏ, chỉ uống 1/3 ly trà sữa uống rồi bỏ bởi vì chúng nghĩ làm như vậy để thể hiện sự “*sang trọng*”. Cha Mẹ, Thầy Cô không dạy tốt con cái thì xã hội, những đứa trẻ đồng lứa sẽ dạy chúng. Những đứa trẻ học ở trường văn hóa truyền thống sau khi ăn thì vét sạch nồi cơm, ăn không bỏ sót một hạt nào. Chúng ta tưởng chừng như vậy là đầy đọa, hành hạ các con nhưng thật ra đó là học tập cách sống tiết kiệm của người xưa. Người xưa đã dạy: “***Làm người phải sống tiết kiệm, không được xa xỉ***”.

Có những đứa trẻ từ nhỏ đã được Cha Mẹ dạy cách sống hoang phí, xa xỉ nên khi lớn lên chúng cũng hoang phí, xa xỉ. Những đứa trẻ ấy đã tiêu hết phước cho nên khi trưởng thành không còn phước để lập nên gia nghiệp. Người xưa nói: “***Lộc tận thì nhân vong***”, người hết phước thì mạng cũng không còn. Người làm Cha Mẹ nếu biết yêu thương thế hệ thì phải quan tâm chặt chẽ đến sự trưởng thành của con cái. Nếu con cái trưởng thành theo kiểu xa hoa, phung phí, không biết tiết kiệm thì cuộc đời chúng không thể nào tốt được.

Hòa Thượng nói: “***Ngày xưa khi tôi còn nhỏ, mỗi năm Tết đến thì mới có cơ hội ăn thịt. Ngày nay người sống ở nơi đô thị ngày ngày trải qua những ngày Tết, hơn nữa họ còn rất hoang phí thực phẩm không hề biết tiếc. Con người mà trải qua đời sống như vậy sẽ chiêu cảm đến những chứng bệnh kỳ kỳ, quái quái***”. Trẻ nhỏ quen với đời sống xa xỉ, hoang phí, xem thường những thực phẩm mà chúng có được, vậy thì tương lai chúng sẽ ra sao? Những thực phẩm ăn nhanh rất độc hại, chỉ cần ăn một thời gian thì sinh ra rất nhiều bệnh, trong đó phổ biến nhất là ung thư.

Hòa Thượng nói: “***Hiện tại bệnh ung thư ngày càng phổ biến, thậm chí càng lúc càng nghiêm trọng. Ngày xưa bệnh ung thư cũng có nhưng không nhiều như vậy, không quá nghiêm trọng như ngày nay. Vì sao người xưa ít bệnh? Vì ngày xưa mỗi bữa ăn họ đều ăn cơm rau đạm bạc. Ngày nay bệnh ung thư rất nghiêm trọng vì họ ăn quá nhiều thực phẩm chế biến sẵn. Khi tôi còn nhỏ, ở trong nông thôn, gia đình giàu sang một tháng mới có thể ăn thịt một lần. Gia đình thông thường không có cơ hội để ăn thịt, chỉ khi Tết đến mới có chút thịt để ăn, không hề nhiều. Ngày xưa, cơ hội sát sanh không nhiều vì vậy bệnh ung thư cũng rất ít. Con người này nay ngày ngày đều ăn thịt, sát nghiệp nghiêm trọng đến như vậy thì thế giới này làm sao mà không gặp tai ương!***”.

Ngày nay nguồn thực phẩm chế biến thức ăn nhanh rất độc hại. Báo chí đang có một nơi chuyên cung cấp ốc cho toàn thành phố, chỉ cần họ cho một loại thuốc vào thì tất cả ruột ốc sẽ tự động tòi hết ra ngoài, họ còn nói là ốc sẽ rất giòn, ngon. Nghe bản tin đó xong tôi rất sửng sốt.

Hòa Thượng nói: **“*Nghiệp sát càng nhiều thì “oan oan tương báo” càng lớn, sẽ hình thành kiếp nạn đao binh. Đã tạo ra nhân ác thì nhất định phải nhận lấy ác báo, không thể khác được*”**. Khi con người ở trên thế giới này sát sinh ăn thịt càng lúc càng nhiều, tạo ra oan nghiệp càng lớn thì oan oan tương báo không thể tránh khỏi kiếp nạn đao binh. Trong **“*Kinh Nhân Quả*”**, Phật nói: **“*Bao giờ không còn tiếng gào thét, rên la của chúng sinh thì con người mới thoát khỏi kiếp nạn đao binh*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Hiện tại chúng ta thấy Châu Phi và nhiều khu vực khác trên thế giới đang ở bên bờ vực của đói khổ. Họ thiếu thực phẩm một cách nghiêm trọng, không có thức ăn. Nguyên nhân là do đời trước họ đã xa xỉ, hoang phí thực phẩm. Quả báo này liền ở ngay trước mắt. Chúng ta chỉ cần quán sát thì liền có thể thấy rõ, tường tận. Con người hiện đại không hiểu được, không biết yêu tiếc nguồn tài nguyên của mình. Họ hưởng thụ nguồn tài nguyên một cách hoang phí dẫn đến kết quả nghiêm trọng, hết phước*”**.

Rất nhiều người dư tiền của, tài vật thì lại lãng phí, không biết chi tiêu vừa đủ. Họ không biết tiết kiệm tài vật cho mình và cho tất cả mọi người xung quanh. Chúng ta chỉ cần ăn vừa đủ, còn dư ra thì đi tặng cho những người thiếu kém. Đây là lúc chúng ta phải hết sức tiết kiệm! Những người bị hậu Covid bị mất sức lao động nghiêm trọng, không thể làm ra đủ tài vật để nuôi gia đình được nữa, khi có làm thì lại bị bệnh.

Hòa Thượng nói: **“*Con người phải yêu tiếc tài nguyên, thực phẩm! Đừng hoang phí!*”**. Cha Mẹ cần phải dạy trẻ nhỏ biết tiết kiệm, phải kiểm soát chặt chẽ việc ăn uống của con cái, không để hoang phí. Rất nhiều Cha Mẹ mang đi đồ thức ăn thừa trước mặt con. Con cái nhìn thấy Cha Mẹ làm như vậy thì hình thành thói quen mang thức ăn đi đổ. Khi con gái nhỏ của tôi đi học, nó ăn chay nên mang theo thức ăn chay, cơm trắng thì ăn ở trường. Thực phẩm ở trường rất ngon nhưng cũng bị học sinh đổ đi, vứt đi để gọi thức ăn nhanh mang đến. Chúng muốn chứng tỏ mình là người có tiền, sang trọng. Đây là điều mà Cha Mẹ phải phản tỉnh! Ngày nay, người sống ở nơi đô thị ngày ngày trải qua đời sống như ngày Tết, ồn ào, náo nhiệt, hưởng thụ đến cao độ. Người xưa cũng đã dạy: **“*Lúc nhỏ phải biết tiết phước, tích phước và tạo phước thì khi về già mới được hưởng phước*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Con trẻ từ nhỏ đã hoang phí phước báu. Cha Mẹ không thể tái tạo phước báu cho con, không thể sống mãi để chăm sóc con nên Cha Mẹ phải dạy con biết tích phước, tiết phước và bồi phước. Con cái phải biết tri ân, báo ân, hiểu được sự nặng nhọc, khó khăn, vất vả của Cha Mẹ. Tất cả đều do giáo dục từ gia đình*”**. Chúng ta thấy nhiều Cha Mẹ rất hoang phí, không biết tiết phước, tích phước và tạo phước.

Ngay bản thân tôi khi mới đi làm, tôi cũng từng có suy nghĩ đầy ngạo mạn: **“*Mình làm như thế này thì làm sao nghèo được! Chừng nào người ta nghèo thì mình mới nghèo, chừng nào người ta thiếu thì*”**

mình mới thiếu”. Sau đó chỉ vài năm thì mọi việc tôi làm đều không suôn sẻ. Tôi làm gì cũng lỗ, lỗ đến mức kiệt quệ. Đó là lúc *“lộc tận, hết phước”* rồi! Tôi may mắn biết được Phật pháp, bắt đầu chú trọng tích cực bố thí: Tài thí, pháp thí, vô úy thí. Có tiền thì tôi bố thí tiền, không có tiền thì tôi bố thí năng lực. Lúc cuộc sống của tôi xuống mức thấp nhất, tôi đã tích cực làm theo những lời dạy của Phật, tích cực bố thí năng lực, đem sở học của mình ra để dạy cho người khác. Nhờ đó, tôi dần dần tích được phước, dần dần thay đổi vận mạng, nếu không thì sẽ ngày càng thê thảm. Người xưa nói: **“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”**, một bữa ăn, một ngụm nước, phước báu đều do tiền định. Chúng ta phải chuyển đổi từ nơi tâm mình, tích cực bố thí tạo phước thì mới có thể từ từ thay đổi được vận mạng.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc: **“Con người ngày nay, nhất là người sống ở thành phố ngày nào cũng trải qua đời sống hưởng thụ, quá xa xỉ, quá hoang phí nên dần dần hết phước. Họ quá hoang phí, không biết quý tiếc thực phẩm cho nên tạo thành nhân không tốt, hết phước, đời sống cùng khổ, cuộc sống ngay hiện tại và trong tương lai đều gặp khó khăn”**.

Chúng ta may mắn học Phật. Hòa Thượng dạy chúng ta phải biết tu tích phước báu, tái tạo phước báu. Rất nhiều người không biết tái tạo phước báu, chỉ hưởng phước một cách hoang phí. Từ lâu tôi đã nghe theo lời Hòa Thượng dạy phải tái tạo phước báu cho nên ngày nào tôi cũng tu bố thí cúng dường, ngày nào cũng bố thí pháp, ngày nào cũng bố thí vô úy, làm một cách tích cực. Đó chính là tái tạo phước báu!

Nhà Phật chúng ta nói đạo lý nhân quả rất rõ ràng: **“Trồng dưa nhất định sẽ có quả dưa, trồng đậu nhất định sẽ có trái đậu”**. Không thể nào muốn có dưa, muốn có đậu mà lại đi trồng hạt tiêu, hạt ớt. Đây là đạo lý nhân quả rất rõ ràng. Đạo lý nhân quả này tưởng chừng rất dễ hiểu nhưng chúng ta có hiểu rõ không? Tưởng chừng chúng ta hiểu nhưng lại không hiểu gì!

Chúng ta phải tích cực tích công bồi đức, tái tạo phước báu. Phước báu ta làm ra được thì ngay đời này ta có thể hưởng, thế hệ con cháu đời sau cũng được hưởng nhờ Ông Bà, Cha Mẹ biết tích phước. Nhiều người không hiểu đạo lý tái tạo phước báu nhưng người học Phật thì phải biết tái tạo phước báu, phải tích cực tái tạo phước báu. Nếu hưởng hết phước thì **“lộc tận nhân vong”**. Rất nhiều người không hiểu tại sao nhiều chuyện khó khăn trong cuộc sống xảy đến với họ như vậy. Hòa Thượng nói: **“Giao cho bạn một ngân hàng thì bạn quản lý ngân hàng cũng làm cho nó bị phá sản. Bạn làm việc gì cũng thua lỗ mà không biết tại sao. Bạn hết phước rồi! Bạn không biết tái tạo phước báu!”**

Tôi thường khuyên mọi người: Nếu trong cuộc sống chúng ta có những điều không tốt xảy ra thì chúng ta phải tích cực tạo phước bằng cách phóng sanh, bố thí tiền của, giúp những người nghèo đói, bệnh khổ. Có tiền nhiều thì ta giúp nhiều, có tiền ít thì ta giúp ít. Phải tích cực mà làm! Đó chính là chúng ta đang tái tạo phước báu. Phước báu đã bị kém khuyết rồi thì chúng ta tích cực bồi đắp, vun bồi. Hàng

ngày chúng ta phải biết tái tạo phước báu! Điều này vô cùng quan trọng, cần thiết! Nếu không tái tạo phước báu thì phước báu sẽ voi dần.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!